

Срещна и размяка

Сърцето биш, сърцето ми се пъти
на коня скоро! Ямтихъ на гласа.
Вънъ вечерта люлеше земята
и отъ горитъ смизаше нощта.
Длбогъ, облкъмъ драгнитъ шорони
стоеше като приказенъ юнакъ
предъ своя лесъ, иззадъ што клон
съсъ терни взори бдѣше змятъ мракъ.

Презъ хълмъ отъ облаци луната плахи
наднигаше, оклпана въ мъгли,
съ крила надъ мене вихритъ трептѣха,
пишѣха страшно въ моитѣ уши.
Въ нощта — чудовища и самовили,
но смѣтъ воздитѣ стискахъ азъ въ раце,
о, колко огънь отъ въвъ моитѣ жили,
о, колко жаръ въвъ мосто сърдце!

Ти срещашъ ме, ти дигашъ взоръ и ето —
Азъ среждамъ те, тебедата те въваръ и ето —
струи надъ мене изъ него радостта,
за тебе само бие ми сърцето,
за тебе дишатъ моитѣ уста.
Якътъ ти тѣке въ прѣстѣна безбуртѣносъ,
якътъ ти въ розовъ блѣсъкъ потопенъ
усмихва се до, боже, — съсъ нѣжностъ,
желана, незаслужена отъ мене.